

ватата риза и нѣжно я подаде на Херкулеса съ поржка да се облѣче съ нея, когато почувствува нужда отъ дреха.

Поласканъ отъ тази видима нѣжностъ на своята жена, Херкулесъ взе ризата, метна я на рамо и тръгна на далеченъ пѣтъ. Ала когато изъ пѣтя ризата на Центъвъра го докосне леко, той изведнажъ почувствува остро и силно опарване: нѣкакво тайнствено горение се разнесе по цѣлото му тѣло. Той почувствува, че въ жилитѣ му се разлѣ огнена отрова. Това бѣше отровата на Хидрата. Смѣсена съ кръвта на Несуса, тази отрова стана още по-силна и причиняваше непоносими болки и страдания.

Въпрѣки силата и куража си, въпрѣки невѣроятнитѣ усилия, Херкулесъ не можа да понесе болкитѣ и страданията — той охкаше и стенѣше като раненъ звѣръ. Щомъ се опитахе да се облѣче съ страшната риза, тя се залепваше още повече о тѣлото му. Опитахе ли се да я отлепи отъ разкървавеното си тѣло, заедно съ нея се кжсаха и парчета изгнило месо.

Съ голѣма мъжа Херкулесъ прехвърли върховетѣ на планината Ета, дето живѣеше Филоксетъ, неговиятъ старъ и истински приятелъ въ добри и лоши дни за него. Херкулесъ усѣщаше вече края на живота си. Той искаше да умре въ ржцетѣ на своя приятелъ. Ала тази последна утеха го напустна и той не посмѣ да му подаде ржка. Дали не идѣше и нему да донесе страшната зараза!

Херкулесъ чуваше, какъ бие вече дванадесетия часъ на живота му. Той погледна за последенъ пѣтъ приятеля си съ очи удавени отъ сълзи. Ала изведнажъ направи последни и страшни усилия, скочи на крака, изскубна една по една грамадитѣ борики